

извършиха слънчевитѣ зари,—чудеса, на които хората по-рано не бѣха обръщали никакво внимание. Тѣ освободиха изворитѣ отъ ледени окови, и изворитѣ пакъ почнаха да клокочатъ и надолу подъ тѣхъ да скачатъ поточета; тѣ размразиха езера и рѣки, вълнитѣ въ морето зашумѣха на воля, кораби и рибари почнаха работа. Слънцето затопли въздушнитѣ пластове и ги подкара, вѣтрътъ задуха отново, крилата на вѣтренитѣ мелници се въртѣха весело. Събудиха се водопади и се напълниха съ вода, дошла отъ стопения снѣгъ. Мелничари пушеха лули и радостни мелѣха брашно, Дойчо и Ганю порѣха бразди въ стоплената влажна земя. По дърветата се появиха нови пжпки; малкото птици, които бѣха останали живи, изскочиха отъ скривалищата и тържествуваха въ въздуха, а горе, между облаци, плуваше месецътъ.

Слънцето гледаше надолу съ пълно засмѣно лице и се радваше на възкрѣсналия животъ.

А хората паднаха на колѣни и изпѣха хвалебна пѣсень за слънцето, защото тѣхниятъ инатъ бѣше изчезналъ.

Прев. отъ нѣмски Ст. Велчевъ.

(Изъ „Великитѣ явления въ природата“).

